

๑๔

อานิสสัย
ยกมือไหว้พระ

เราอาศัยอยู่ที่ภูเขามิพานต์ เรานุ่งห่มหนังสัตว์ อยู่ใน
ระหว่างภูเขา เราได้เห็นพระสัมพุทธเจ้า ผู้มีพระฉวีวรรณดั่ง
ทองคำ ดูพระอาทิตย์แผดแสง เสด็จเข้าป่างามเหมือนพญารัง
มีดอกบาน จึงยังจิตให้เลื่อมใสในพระรัศมี แล้วนั่งกระโหย่ง
ประนมอัญชลี ถวายบังคมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า
วิปัสสี ด้วยเศียรเกล้า ในกัปที่ ๔๑ แต่กัปนี้ เราไม่เคยพลัดตก
ไปสู่ทุคติเลย

อานิสงส์ยกมือไหว้พระ

๑๓๒

การปฏิบัติธรรม เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตของทุกๆ คน
สันติสุขที่แท้จริงนั้นจะบังเกิดขึ้นได้ ก็ด้วยการปฏิบัติธรรมเท่านั้น
โดยน้อมนำเอาใจไปหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เพราะใน
ศูนย์กลางกายของมนุษย์ทุกคน ล้วนมีพระธรรมกายสิงสถิตอยู่
วิถีทางเข้าถึงกายธรรมได้นั้น ก็ต้องหมั่นทำใจหยุดใจนิ่ง
จนกระทั่งใจละเอียดสามารถเข้าถึงของกลางได้ ได้เข้าถึง
ดวงปฐมมรรค เข้าถึงกายภายในตามลำดับ จนเข้าถึง
พระธรรมกาย การดำเนินจิตเข้าสู่เส้นทางสายกลาง จึงมี
ความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะจะทำให้มนุษย์ทุกคนหลุดพ้นจาก
กิเลสอาสวะทั้งหลาย

มีวาระแห่งภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน รังสิลัญญกเถราปทาน
ความว่า

“เมื่อก่อน เราอาศัยอยู่ที่ภูเขาทิมพานต์ เรานุ่งห่ม
หนังสัตว์ อยู่ในระหว่างภูเข เราได้เห็นพระสัมพุทธเจ้า ผู้มี
พระฉวีวรรณดังทองคำ ดุจพระอาทิตย์แผดแสง เสด็จเข้า
ป่างามเหมือนพญารังมิตอกบาน จึงยังจิตให้เลื่อมใสใน
พระรัศมี แล้วนั่งกระโห่งประนมอัญชลี ถวายบังคมแด่
พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า วิปัสสี ด้วยเศียรเกล้า ในกัป
ที่ ๙๑ แต่กัปนี้ เราได้ทำกรรมใดในกาลนั้น ด้วยกรรมนั้น
เราไม่รู้จักทุกคติเลย นี่เป็นผลแห่งสัญญาในพระรัศมี”

อานิสงส์ยกมือไหว้พระ

๑๗๓

ถ้อยคำอุทานนี้ เป็นคำกล่าวของพระอรหันต์องค์หนึ่ง ในสมัยพุทธกาล ที่ท่านได้เปล่งอุทานเอาไว้ ภายหลังจากที่ได้ระลึกย้อนอดีตของตัวเอง กลับไปดูชาติที่เกิดมาสร้างบุญทุกๆ คนต้องมีอดีต มีประวัติการเกิดมาครั้งแล้วครั้งเล่า ได้ถูกบันทึกไว้ในศูนย์กลางกายของพวกเราเองทุกๆ คน การที่เราทำอะไรไว้ ไม่ได้สูญหายไปไหนเลย หากเมื่อมีใจหยุดนิ่งได้ สมบูรณ์ดีแล้ว ทำให้จะย้อนกลับไปดูอีกเมื่อไรก็ได้ และหากมีอดีตที่สวຍงามเพราะการสร้างบุญ ก็จะไม่เกิดแต่มหาปิตินั่นไม่มีประมาณ ดังเช่นพระเถระเจ้าองค์นี้ซึ่งมีนามว่า **พระรังสิ-สัณฺญกเถระ**

*ในสมัยของพระพุทธผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า วิปัสสิ ได้ตรัสรู้อรุณุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ยุคนี้เป็นยุคที่นักสร้างบารมีทั้งหลายลงมากเกิด เพื่อสร้างบุญกันมากมาย ในภพชาตินี้พระเถระได้เกิดในตระกูลหนึ่ง ในช่วงแรกๆ ของชีวิต ท่านก็ได้ดำเนินไปตามปกติวิสัยของชาวโลกทั่วไป ท่านได้ศึกษาค้นคว้าความรู้ในวัยศึกษา จนผ่านเข้าสู่วัยครองเรือน มารดาบิดาจึงให้แต่งงานมีเหย้ามีเรือน เพื่อให้สืบทอดวงศ์สกุล หลังจากที่ยังครองเรือนได้ไม่นานเท่าใดนัก ปัญหาต่างๆ ก็เริ่มเกิดขึ้น ตั้งแต่

อานิสงส์ยกมือไหว้พระ

๑๗๔

เรื่องหน้าที่การงาน ครอบครัว ล้วนนำความทุกข์มาให้ทั้งสิ้น ไม่เป็นอิสระดังเดิม จึงคิดว่า ชีวิตฆราวาสนี้มีแต่ความทุกข์ ทำอย่างไรหนอ เราจึงจะสามารถทำทุกข์นี้ให้สิ้นไป ก็คิดว่า มีหนทางเดียวเท่านั้นคือ ต้องออกบวช จึงจะสามารถสลัดออกจากกองทุกข์นี้ได้

เมื่อคิดได้เช่นนี้ จึงละการครองเรือนบวชเป็นดาบส ครองหนังเสือเหลือง อาศัยอยู่ในหิมวันตบรรพต มีอยู่วันหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าได้เสด็จไปยังป่าหิมพานต์ เสด็จผ่านไปทาง อาศรมของดาบส ดาบสนั้นเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้มี ฌัปปรรณรังสีเปล่งออกจากพระวรกาย เกิดความเลื่อมใสใน พุทธรังสี คิดว่า สมณะนี้งามจริงหนอ รัศมีก็สว่างไสว ยังใจเรา ให้ชุ่มชื่นนัก ชะรอยสมณะนี้จักเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดังที่เขาว่าลือกัน คิดได้อย่างนั้นก็ไม่ว้าว้า รีบประคองอัญชลี กระทำการนอบน้อมถวายบังคม ด้วยเบญจางคประดิษฐ์

เหตุการณ์ในวันนั้น อยู่ในความทรงจำของดาบส จนตลอดชีวิต ด้วยบุญนั้น ท่านละจากอัตภาพนั้นแล้วได้ไปเกิดใน สุกตภพ เสวยทิพยสมบัติในสวรรค์ชั้นดุสิต แล้วเวียนวนเกิดอยู่ใน เทวโลกทั้งหกชั้น ไม่เคยพลัดตกไปในอบายภูมิเลย จนมาถึง ในพุทธกาลนี้ ได้บังเกิดในตระกูลหนึ่ง เมื่อเจริญวัยขึ้น บุญใน

อานิสงส์ยกมือไหว้พระ

๑๗๕

ตัวก็ตักเตือน ทำให้เห็นโทษในการอยู่ครองเรือน จึงสละเพศ
ฆราวาสออกบวช บำเพ็ญเพียรไม่นานนักก็ได้บรรลุลหรรณ
เป็นพระอรหันต์

เมื่อบรรลุลหรรณแล้วท่านมาใคร่ครวญว่า บุญอันใดหนอ
ที่ทำให้เรามีวันนี้ได้ จึงระลึกาชาติไปดูได้เห็นการสร้างบุญที่ทำด้วย
จิตอันเลื่อมใสไม่มีประมาณ จึงเปล่งอุทานด้วยความโสมนัสว่า

“เราอาศัยอยู่ที่ภูเขาทิมพานต์ เรานุ่งห่มหนังสัตว์ อยู่ใน
ระหว่างภูเข เราได้เห็นพระสัมพุทธเจ้า ผู้มีพระฉวีวรรณดั่ง
ทองคำ ดุจพระอาทิตย์แผดแสง เสด็จเข้าป่างามเหมือน
พญารังมิดอกบาน จึงยังจิตให้เลื่อมใสในพระรัศมี แล้วนั่งกระโหย่ง
ประนมอัญชลี ถวายบังคมแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระนามว่า
วิปัสสี ด้วยเศียรเกล้า ในกัปที่ ๙๑ แต่กัปนี้ เราไม่เคยพลัดตก
ไปสู่ทุกคติเลย เราสมบุรณ์ด้วยคุณวิเศษเหล่านี้คือ ปฏิสัมภิทา ๔
วิโมกข์ ๘ และอภิญญา ๖ นี่เป็นผลแห่งความเลื่อมใสใน
พระพุทธรัศมี”

เราจะเห็นแล้วว่า อานิสงส์แห่งความเลื่อมใสในบุคคล
ผู้เลิศ ย่อมจะได้มหาสมบัติทั้งที่เป็นโลกียะและโลกุตตระ และ
ไม่ใช่ว่าจะได้อย่างนี้เพียงในยุคนั้นเท่านั้น หากเราได้กระทำใน
ยุคอื่นๆ ก็ย่อมมีอานิสงส์เช่นเดียวกัน ดังนั้นหลวงพ่อก็ขอ

อานิสงส์ยกมือไหว้พระ

๑๗๖

นำมาเล่าอีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นต่างยุคกัน แต่มีความละม้ายคล้ายกัน คือเรื่องที่แล้วเกิดในยุคของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า วิปัสสี แต่เรื่องที่หลวงพ่จะเล่าต่อนี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในยุคของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า พุสสะ

เป็นประวัติการสร้างบารมีของพระเถระรูปหนึ่ง ท่านเกิดในตระกูลหนึ่งในสมัยของพระพุสสะสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านไม่มีโอกาสได้ฟังธรรมของพระพุทธรองค์เลย จนเจริญวัยก็อยู่ครองเรือน และพิจารณาเห็นโทษในการครองเรือน ได้ละการครองเรือนออกบวช เป็นดาบสอยู่ที่ป่าหิมพานต์ มีเพียงเปลือกปอเป็นเครื่องนุ่งห่ม อยู่ด้วยความสุขอันเกิดจากความวิเวก ท่านบำเพ็ญเพียรอยู่ยาวนานทีเดียว

อยู่มาวันหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จมาถึงป่าที่ดาบสอาศัยอยู่ และทรงเปล่งพระฉัพพวรรณรังสีออกจากพระวรกาย ทำให้ดาบสที่อาศัยอยู่ในอาศรม มองเห็นพระพุทธรังสีที่ชานออกจากพระสรีระของพระผู้มีพระภาคเจ้า จึงเกิดเลื่อมใสในพระรัศมี มีมหาปีติแผ่ชานออกจากกาย เพราะไม่เคยพบเห็นที่ไหนมาก่อน ท่านได้ประคองอัญชลี ถวายบังคมอยู่ที่ตรงนั้น

ดาบสได้ยังจิตให้เลื่อมใส แล้วกระทำกาละด้วยปีติและ

อานิสงส์ยกมือไหว้พระ

๑๗๗

โสมนัสนั่นเอง ส่งผลให้ไปบังเกิดเป็นเทพชั้นดุสิต ละจากชั้นดุสิต แล้วได้ไปเสวยสุขในกามาวจรสวรรค์ ๖ ชั้น วนเวียนอยู่ยาวนานมาก จนกระทั่งในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ท่านได้เกิดในตระกูลหนึ่ง พอเจริญวัยแล้วได้ออกบวชด้วยอำนาจบุญเก่าที่สั่งสมมาดี ท่านบำเพ็ญเพียรได้ไม่นานก็บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์

เมื่อท่านบรรลุธรรมแล้ว ได้ระลึกถึงบุญกรรมของตน ก็เกิดโสมนัสในการสร้างความดี ได้เปล่งอุทานว่า “บุญนี้ น่าอัศจรรย์นัก เราครองผ้าเปลือกไม้ อยู่ที่ภูเขาทิมนวันต์ ได้ขึ้นสู่ที่จิงกรม แล้วนั่งผินหน้าไปทางทิศปราจีน มองเห็นพระสุตเจ้าพระนามว่า พุสสะ บนภูเขายที่อยู่ไกลลิบ จึงประณมอัญชลีแล้วยังจิตให้เลื่อมใสในพระรัศมี ด้วยผลแห่งบุญนั้น ในกัปที่ ๙๒ แต่กับนี้ เราไม่รู้จักทุกคติเลย เราสมบรูณ์ด้วยคุณวิเศษทั้งหลาย ก็ด้วยอานุภาพแห่งบุญในครั้งนั้น”

จากเรื่องราวที่ยกมากล่าวแล้วทั้ง ๒ เรื่อง จะเห็นได้ว่าการอัญชลีบูชาเนื่อนาบุญผู้เลิศ แม้ด้วยมือสองข้าง หากมีใจเลื่อมใสอย่างเต็มเปี่ยมแล้ว ย่อมได้รับอานิสงส์อันไม่มีประมาณ ผู้มีใจมุ่งตรงต่อพระพุทธเจ้า ระยะเวลาไม่ใช่เรื่องสำคัญเลย แม้จะอยู่ห่างไกลแค่ไหนก็ตาม ขอเพียงใจเลื่อมใสในพระพุทธองค์

อานิสงส์ยกมือไหว้พระ

๑๗๘

อานิสงส์ใหญ่ก็จะบังเกิดขึ้น หากมีใจเลื่อมใสเสมอกัน แม้ว่า
พระพุทธรองค์จะทรงพระชนม์ชีพอยู่ หรือว่าดับขันธปรินิพพาน
ไปแล้วก็ตาม อานิสงส์ที่ได้ก็มากเท่ากัน เมื่อทราบอย่างนี้
พวกเราทุกคนต้องหมั่นเจริญพุทธานุสติ มีพระพุทธเจ้า
เป็นอารมณ์ ตรีกะระลึกนึกถึงพระพุทธเจ้าให้ได้ทั้งวันทั้งคืน

